

— Отъ лисичата кожа ще стане на бабичката кожухъ, а и кучето нѣма да се мжчи на старини гладно, си казалъ селянинътъ.

Видѣлъ дѣдо кѣлвачъ тази неправда и силно се ядосалъ на селянина.

— Ахъ, ти простако, какъ немилостиво постъпи съ кучето, което ти е служило вѣрно и честно прѣзъ цѣлия си животъ! Азъ ще ти отмѣстя.

Върви селянинътъ прѣдъ каруцата си, а дѣдо кѣлвачъ почналъ да кѣлве дѣното на бурето, пробилъ дупка и катранътъ почналъ да се лѣе, като изъ чешма.

Слѣдъ малко кѣлвачътъ кацналъ върху челото на коня и почналъ да кѣлве главата му. Селянинътъ замахналъ съ сопата си да удари кѣлвача, но хитриятъ дѣдо кѣлвачъ бързо хврѣкналъ, а сопата тропнала коня по главата и той веднага се повалилъ мъртавъ на земята.

И тъй, съ своя глупавъ умъ злиятъ селянинъ останалъ: и безъ куче, и безъ катранъ, и безъ конь.

